

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

NOG ÉÉN RIT

Toneelstuk voor senioren

door

Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2008
Nr.1716

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **NOG EEN RIT** op te voeren moet de naam van auteur **RAYMOND WILLEMS** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Raymond Willems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

André (4 dames - 2 heren)
Mieke
Rik
Betty
Dora
Anna

Het zijn allen gasten in home "Herfstvreugde"

TONEELSCHIKKING

Is voor alle bedrijven hetzelfde : woon-zitkamer in een home voor bejaarden. Er zijn een paar deuren. Door de ramen heeft men zicht op het park rond het home. Desgevallend kan een koffiebar en een zithoek voorzien worden.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat zit Dora aan een tafeltje met een kaartspelletje. André zit in een zetel en leest een boek. Rik stapt opgewonden en driftig heen en weer. Hij heeft een draagbare radio en luistert ernaar door middel van een koptelefoontje.

RIK : Hoe is het in godsnaam mogelijk ? Waarom rijdt die kerel nu niet zo hard hij kan ?

DORA : (tegen André) Jezus ! (tegen Rik) Mens zet u neer. Ge bederft de rust in huis met dat zenuwachtig heen en weer getrippel.

ANDRE : Als de Ronde van Frankrijk bezig is, is het hier 's namiddags niet vol te houden.

RIK : Met drie man zeven minuten vooruit rijden op een vlak stuk weg van.... (kijkt in de krant) dertig kilometer.

ANDRE : De Ronde van Frankrijk. Om daar zo vol van te zijn !

DORA : Vandaag rijdt men de eerste bergrit. Daar hangt veel van af.

ANDRE : Ge zoudt zeggen : Het is een kwestie van leven of dood.

DORA : Wat kunt ge anders verwachten van een oud wielrenner ? Fietsen dat is voor hem nog altijd eten en drinken.

ANDRE : Hij zou beter zelf wat aan sport doen.

DORA : (Staat op. Gaat duidelijk zo staan dat ze Rik hindert. Neemt de koptelefoon van één oor af)

Wel Rik, wil uw favoriet weer niet rijden ?

RIK : (Doet nu het koptelefoontje af. Zet het radiootje af.)

Het is verdomme elke keer hetzelfde liedje. Ik vraag me af : wil die nu niet winnen of kan die niet winnen ?

DORA : Of mag die niet winnen ?

ANDRE : Het is weer doorgestoken kaart zeker ? Gelijk eergisteren.

RIK : Praten over iets waar ge niets vanaf weet, dat noem ik zeveren.

DORA : Oei ! Ik geloof, André, dat ge een zere plek hebt geraakt.

RIK : Dat van die doorgestoken kaart heb ik al honderd keer gehoord.

ANDRE : Geen rook zonder vuur zeg ik maar.

DORA : Hoe is de situatie vandaag, Rik ?

RIK : Vóór de beklimming van de Tourmalet hebben de renners een vlak stuk van (kijkt weer in de krant)...dertig kilometer. Wel, kijk, ze zijn met drie voorop met een voorsprong van zeven minuten.

ANDRE : Wie ze ?

- RIK : (Lastig voor de onderbreking)
Een Limburger die ge toch niet kent, en een paar Fransen.
- DORA : En nu rijdt uw Limburger niet meer ?
- RIK : Ik kan er niet uit wijs geraken.
- DORA : Een Fransman moet winnen. Dat is meer dan duidelijk.
- RIK : Gij weet er ook alles van hoor ik zo.
- ANDRE : Was dat in uw tijd dan niet zo ? Hebt gij nooit een overwinning vrijwillig afgegeven ?
- RIK : Als ik reed, deed ik dat om te winnen.
- DORA : Gij waart bij de besten van uw tijd, is het niet ?
- RIK : Als ik "ja" zeg, ben ik een pocher. Als ik "neen" zeg, een leugenaar. Maak het zelf maar uit.
- ANDRE : Lang goed gereden, Rik ? Prof geweest ?
- RIK : Het eerste jaar dat ik met de profs meedeed werd ik kampioen van België. Het tweede jaar heb ik er een punt moeten achter zetten.
- DORA : Teveel achter het vrouwvolk aangekoerst ?
- RIK : Vrouwen zag ik graag, daar wil ik niet om liegen. Ik zei : Ik heb moeten stoppen. (nog ontroerd)
- DORA : Waarom, Rik ?
- RIK : Een heel zwaar ongeval. Onder een volgwagen geraakt. Een jaar en drie maanden in het hospitaal gelegen. (ontroerd) Toen definitief de fiets aan de haak moeten hangen. En nog jaren blijven sukkelen. (Zet zijn koptelefoon terug op om zijn ontroering baas te blijven) Ik ga nog eens naar de stand luisteren. Dadelijk begint de beklimming. Ik ga op mijn kamer naar de TV kijken. (af)
- ANDRE : Ge hebt hem pijn gedaan !
- DORA : Het is een harde. Hij kan een stootje verdragen.
- ANDRE : Ja maar, het deed pijn. Dat was meer dan duidelijk.
- (Mieke op. Veegt haar tranen met haar zakdoek.)
- ANDRE : Daar kan ik niet tegen. Vrouwentranen, daar kan ik niet tegen.
- (Leest verder in zijn boek.)
- DORA : Wat scheelt er Mieke ?
- MIEKE : Ik heb mijn dochter op bezoek gehad.
- ANDRE : Is het weer zover ? Wat een ellende is dat hier !
- MIEKE : Waarom is die zo bot ?
- DORA : Zeg eens, wat scheelt er nu weer ?

(André luistert nu mee)

MIEKE : (snikt) Heb ik nog niet genoeg afgegeven ? Twee huizen verkocht en het geld gedeeld. Mijn meubels, mijn schilderijen tot mijn lakens toe hebben ze ingepalmd.

ANDRE : Veel te vroeg en veel te veel weggeven. Onvoorzichtig geweest.

MIEKE : Alleen wat geld heb ik voor mezelf gehouden.

ANDRE : Ik hoor het al. Nu moeten ze dat ook nog hebben.

DORA : Ging het daarover, Mieke ?

MIEKE : Nico, de zoon van mijn dochter, wil in Leuven voor geneesheer studeren. Hij zou een autootje moeten hebben om over en weer te rijden.

ANDRE : In Leuven zijn toch studentenkamers genoeg. Is die Nico te goed om op kot te gaan ?

DORA : Of de trein nemen en pendelen ? Kan dat niet ?

MIEKE : Door te veel verschuivende lesuren schijnt dat niet te kunnen.

RIK : (op) Wie komt er naar de T.V. kijken ? De renners zijn aan de beklimming begonnen.

ANDRE : Een auto is veel luxueuzer, dat is waar.

MIEKE : Maar driehonderdduizend frank !

DORA : En na die auto zal het weer wat anders zijn.

RIK : Goed, dan kijk ik alleen.

MIEKE : Ik dacht : Als ik naar een rusthuis ga, zullen ze me gerust laten.

ANDRE : Zolang ze weten dat ge nog geld hebt, komt er geen eind aan.
(tegen Rik) Ik ga mee. Ik wil weten of die Fransman genoeg betaald heeft.

MIEKE : Ik ken mijn eigen kinderen niet meer. Het zijn echte geldwolven geworden. Als onze Jos zaliger nog leefde zou het allemaal niet waar zijn.

(Buiten hoort men een gestommel. Een schreeuw. Daarna gekerm.)

DORA : Wat is dat ? Zeker iemand gevallen ! Heel waarschijnlijk Betty weer.

(Iedereen af. Na een ogenblik komt Betty aan de arm van Dora en Mieke binnenstropelen.)

BETTY : Oei ! Oei ! Mijn voet gebroken ! Oei ! Mijn elleboog ! Oef mijn rug !

(Laat zich onder veel oei's en ai's in de zetel zetten.)

DORA : Zo zie. Dat is al dat. Zal ik iemand roepen ?

MIEKE : Wacht eventjes. Zo ernstig lijkt het me niet.

BETTY : Niet erg ? Zeker mijn enkel gebroken.

MIEKE : Hier ! Leg uw voeten op dat bankje. (Schuift er een bij)

Dat ik er eens naar kijk.

BETTY : Ik word er onpasselijk van.

DORA : Drink eens. Het zal u goed doen.

BETTY : Mijn arm ! Mijn elleboog ! Als die ook maar niet gebroken is !

(Mieke neemt de bewuste arm en plooit hem geduldig maar onder het nodige gezucht en geklaag van Betty.)

MIEKE : Neen, neen. Ge hebt niets gebroken.

BETTY : Moet er ook onder aan die trap een mat liggen ! Hier in dat huis is nooit iets zoals het hoort.

DORA : Zijt ge uitgegleden ?

BETTY : (nijdig) Neen. Ik heb me laten vallen. Is het nu goed ?

MIEKE : Een geluk dat het allemaal best meevalt. Een beetje terug op adem komen en het is al voorbij.

BETTY : Deze keer zal het niet zo eenvoudig zijn. Morgen kan ik niet meer lopen. Ge gaat dat zien.

DORA : Maar neen !

ANNA : (op) Wat hoor ik ? Betty uitgegleden tijdens haar ochtend-gymnastiek ?

BETTY : (wenend) Lach me maar uit ! Lach me maar uit met al mijn miserie. Lach maar met een mens die zich in een ongeluk valt over die stomme voetmat onder aan de trap. (kwaad) Waarom moet die daar liggen ?

ANNA : Om uw voeten te vegen als ge naar boven gaat. Wie valt er nu over een mat die daar al jaren ligt ? Gij hebt te veel in de halspiegel gekeken. Dat zal het wel geweest zijn.

DORA : (tegen Anna) Niet doen. Laat dat geplaag.

ANNA : (Gaat onverstoord verder) Madam Betty moet zien hoe sjiek ze nog van de trap kan afdalen. Een gewoonte van in de tijd dat ze nog mannequin was.

BETTY : Oei ! Mijn enkel ! Oei ! Mijn voet !

MIEKE : (Wrijft er een beetje over) Toe. Betty. Hou nu op. Die komedie heeft lang genoeg geduurd.

BETTY : Komedie zegt ze. Ge moest eens weten hoe pijn het doet.

DORA : Dan ga ik de verpleegster verwittigen dat ze de dokter moet roepen. (Licht spottend) Misschien moet ge wel voor een tijdje

naar het hospitaal!

BETTY : (Drinkt nog eens) Neen, neen. (Hervat zich duidelijk.)

Laat het maar zo. Het is al beter.

ANNA : De dokter zou er nogal mee lachen, denk ik. Als ze zeggen voor wie het is, komt hij vandaag toch niet meer. Die is die flauwigheden al lang gewoon. Het is alle dagen drie keer iets met madam Betty.

BETTY : Vroeger hadden ze meer respekt voor mij.

ANNA : De sjieke madam spelen is voorbij, hé Betty ?

BETTY : Daar moet gij mee lachen. Gij hebt nooit iets anders gezien dan de boeren uit het dorp hier.

MIEKE : Oei ! Anna, daar hebt ge weer iets op gang gebracht.

DORA : Betty, begin er niet opnieuw over. Alstublieft.

BETTY : (Mokkend) Het is toch zo. Wat weet zoiets dat nooit verder is gereisd dan Scherpenheuvel van de grote wereld ?

ANNA : Het zijn allemaal geen wereldreizigers gelijk madam Betty.

BETTY : Wel ja. Laat mij eens praten. Ik heb de wereld gezien. Modeshows heb ik gegeven in Parijs, Londen, Madrid, zelfs tot in New York.

ANNA : Daar hebben ze u zeker geleerd hoe ge over voetmatten moet vallen ?

(Rik en André op)

ANDRE : (tot Rik) Machtig ! Kolossaal ! Hoe zulke mannen in hun grootste versnelling bergop blijven rijden.

RIK : En er nog een sprint uitpersen. Dat moet ge kunnen. Dat is grote klasse.

ANDRE : Die mannen moeten pillen slikken. Het is anders niet te begrijpen.

RIK : Pillen ? Waar ge niets van weet moet ge niet over praten.

ANNA : Oei ! De gewezen kampioen van België is aan het woord.

DORA : Heeft de Fransman gewonnen ?

ANDRE : De drie koplopers werden in de beklimming ingelopen door een Columbiaan. Straffe klepper !

ANNA : De Fransen zijn alleen goed in de afdaling. Gelijk Betty. Hé, Betty ?

BETTY : (Tegen Mieke en Dora) Zo een modeshow dat was grote kunst ! Ik weet nog alsof het gisteren was, die unieke lenteshow in Parijs.

ANNA : Waar ze al in pelsjassen lopen in het hartje van de zomer.

- BETTY : De couturier had mij speciaal van Brussel laten overkomen. Ik weet het nog alsof het gisteren was. Tweehonderd modejournalisten in de zaal. Alleen de fine fleur uit de modewereld.
- ANNA : Uit Diepenbeek zal er wel niemand geweest zijn.
- BETTY : (Staat op en demonstreert terwijl de anderen hoofdschuddend toekijken.)
Ik, ik alleen op het podium. Sfeerverlichting. Aangepaste muziek. De eerste keer dat de vlotte show gebruikt werd. Ik, Anna, ik en niemand anders.
(Gaat neerzitten. Minachtend) Wat zoudt gij daarvan verstaan ? Gij hebt nooit iets anders mooi gevonden dan het achterwerk van een vet varken en de uier van een melkkoe.
- DORA : Hier ziet een mens van tijd tot tijd nog eens een mirakel.
- MIEKE : (Licht spottend) Is de pijn uit uw enkel ?
- BETTY : (Nog in trance) Wat een leven ! Wat een luxe ! Dat was iets anders dan hier in de home uw dagen te moeten slijten tussen achterlijke mensen.
- ANNA : Vooruit ! Hier is alles opnieuw zoals altijd. Ik ga verder schoffelen in de tuin. (Tegen Dora en Mieke) Kom mee, een beetje wandelen en bekomen van de prachtige modeshow hier. (tot Betty) Bloemen, porei en selder zeggen u zeker niets ?
- MIEKE : (tegen Betty) Gaat ge niet mee ?
- BETTY : (Alsof ze ontwaakt) Het is me te benauwd. Dat is slecht voor mijn adem.
- ANNA : Aanstonds gaat ge nog beweren dat er iets met uw longen niet in orde is. (Spottend) Ge hebt gelijk. Blijf binnen. Dat is veel gezonder.
- RIK : Het klassement zal nu wel helemaal door elkaar geschud worden.
- ANDRE : De bolletjestrui zullen de Belgen ook kwijt zijn.
- BETTY : Coppi is ooit op een modeshow van mij geweest. In Parijs.
- RIK : Parijs. De laatste rit. Daar zou ik eens willen bij zijn. Het moet iets geweldigs zijn daar op het podium te staan. Daar de bloemen te krijgen.
- BETTY : Parijs. Daar heb ik al mijn grootste successen behaald.
- ANDRE : Ge zult moeten tevreden zijn met de reportages op T.V.
- RIK : Ik zou het toch eens willen meemaken. (Droomt) Als onze Johnny me eens meenam !
- ANDRE : Komt die in Parijs ?

- RIK : Geregeld. Hij moet er zijn voor zijn werk.
- BETTY : De presentatie van de wintercollectie in '38 !
- RIK : (Geïrriteerd) Hou op over die stompzinnige modeshows van u. Het is voorbij, Het is allemaal voorbij en hoe meer ge erover praat, hoe meer pijn het doet.
- BETTY : Het was een mooie tijd !
- ANDRE : Hoe is het Betty ? Nog pijn ?
- RIK : Als ik de krant van gisteren vond dan kon ik nagaan wat er met de klassering gaat gebeuren.
- BETTY : (Lastig) Ik mag niet over vroeger praten. (tegen Rik) En gij doet niets anders dan zeveren over koersen.
- RIK : Ik zeur niet over mijn tijd. Ik praat over vandaag.
- ANDRE : Het over "morgen" hebben zou nog beter zijn.
- BETTY : Voor ons allemaal is er geen "morgen" meer. Wij zitten hier in de wachtzaal te wachten op het vertrekken van de laatste trein.
- RIK : Wat mij betreft, ik geef de moed nog niet op. Ik heb nog hoop.
- BETTY : (tegen André) Hij heeft het nog steeds niet begrepen.
- ANDRE : Och, och ! Ieder seizoen heeft zo zijn goede en slechte dagen. Was het vroeger allemaal zoveel beter ?
- RIK : (Droomt) Als onze Johnny trouwt neemt hij me mee naar zijn huis. Dan ben ik hier weg!
- BETTY : Vrijt hij al ?
- RIK : Met een goed kind.
- ANDRE : Het zal een uitzondering moeten zijn om in haar huwelijk een oude opa te kunnen verdragen.
- RIK : Johnny heeft het me beloofd.
- BETTY : Als hij getrouwd is zijn ze met twee om te beslissen.
- RIK : (Droomt verder) Hier weggeraken. Het zal één van de mooiste dagen van mijn leven zijn.
- ANDRE : Ik zou er niet voor kiezen om het huwelijk van mijn kleinkinderen te belasten.
- BETTY : Ik ook niet.
- ANDRE : Kom Betty, we gaan hiernaast eens kijken in de bezigheidsterapie.
- RIK : In de kleuterschool bedoelt ge.
- ANDRE : Het zegt me ook niet veel maar...
(Stem in luidspreker)
- STEM : Bezoek ! Bezoek voor Rik Dedapper !
- RIK : Dat is onze Johnny.
- ANDRE : Als ge van de duivel spreekt.

(Rik af)

BETTY : (Roept hem na) Niet in Sinterklaas geloven, hé Rik.

RIK : (Vanuit de deuropening) Dat is Sinterklaas niet. Dat is onze Johny.

ANDRE : Dat loopt niet goed af.

BETTY : Die Johny paait zijn opa zo maar wat.

ANDRE : Het is Rik zijn laatste strohalm. Gingen we niet hiernaast eens kijken?

BETTY : Het hoeft voor mij niet. Ik voel weer die pijn in mijn pols. Gisteren heb ik er ook al last van gehad.

ANNA : (op) Alweer ergens pijn, Betty ? Toch weer niet gevallen zeker ?
(Dora en Mieke op)

ANDRE : Het vrouwvolk is compleet. Nu ga ik een beetje wandelen.

BETTY : Weer over sterren piekeren zeker ? Mens, waar gij u mee bezig houdt !

ANNA : Het is in ieder geval beter dan om de haverklap ziek te zijn en iedereen te vervelen met kermen en klagen.

MIEKE : Wie doet mee ? We leggen nog vlug, voor de koffie, een kaartje.

DORA : (Haalt de speelkaarten)

Een goed idee. Toe Betty, vergeet uw miserie. Doe een paar spelletjes mee.

(Zetten zich met drie aan tafel)

MIEKE : Anna, doet ge ook mee ?

ANNA : Ik ? Ik heb geen tijd. Wie gaat hier koffie drinken als ik er in de keuken niet voor zorg ? (af)

(De kaarten worden geschud. Mieke deelt. Terwijl het spel gespeeld wordt)

MIEKE : Eens kijken wie vandaag geluk heeft.

DORA : (Heeft haar kaarten bekeken) Ik in ieder geval al niet.

BETTY : Het ziet er bij mij ook niet zo best uit.

DORA : Betty, hoe is het met uw enkel, is het al wat beter ?

MIEKE : Ik zou toch maar eens naar een goede dokter gaan.

BETTY : Waar ik al allemaal niet geweest ben. Niemand heeft mij kunnen helpen.

MIEKE : Is er niet wat inbeelding bij ? Betty, is het niet een beetje uit verveling dat ge zoveel klaagt ?

DORA : Ziek worden om iets om handen te hebben. Dat komt voor.

MIEKE : Of om in de belangstelling te geraken. Dat gebeurt ook.